

Kristus Král

Zákony mocného impéria ho odsoudily k smrti

Proč ještě církve slaví svátek Krista Krále, když už dnes skoro žádní králové neexistují? Zařazuje se tím liturgie do minulosti, ztrácí aktuálnost. Ten, kdo tu námitku pronesl, měl jistě dobrou vůli, ale pozitivní návrh nepřipojil. Vždyť vláda světa je problém věčně aktuální, jakoukoliv formou se děje, ať už ji zosobňuje osoba krále nebo prezidenta nebo ministerského předsedy. A vždycky se tu setkává moc lidská s mocí Boží. Je tu protiklad, nebo tu má být soulad?

Starí Řekové zdůraznili známou pravdu, že člověk je tvor společenský. Užili přitom výrazu „politický“, tj. žije ve spořádané obci, řecky polis, a ne jenom ve stádu jako zvířata. Spořádaná obec ovšem má pevnou vládu. Ale jakou? V primitivní společnosti vládne jeden člověk, ať už má jméno jakékoli: náčelník kmene, kníže, král, císař. Řecky se mu říká despotes, samovládce. Odkud bere svou moc? Je to rozšířené právo otce rodiny na kmen a národ. Ale jak ospravedlnit toto rozšíření? Starí despoté odvozovali svůj původ od bohů. Byzantský císař byl od Boha vyvoleným, i na západě vládli králové „z Boží milosti“. O tom se nepochybovalo. Ale přesto se kladly nutné podmínky, aby se mohlo doopravdy věřit, že je na místě Božím. V 6. století mnich Agapitos píše o právech byzantských císařů. Jsou obrazem Krista, jediného opravdového vládce světa. Ale ten obraz musí být věrný, i když je nedokonalý. Despota, který nejedná podle Božího zákona, je tyran. Křesťanští moralisté proto učili,

že je dovoleno kruté tyranie i zabít, protože je to oprávněná sebeobrana lidu.

Ale historie ukázala, jak jsou řídicí lidé, kteří by vládli despoticky a přitom byli pravým obrazem lásky Boží k lidem. Proto slovo despota dostalo pohoršlivý význam a ztotožňuje se s tyranem. Velká moc snadno lidi zkorumpuje. Proto se už v řeckém starověku snažili moc vládců omezit i zde na zemi, a to pomocí zákonů. Ty jsou i nad králi a císaři. Vypravuje se poučný příklad, jak zavedli zákonitou vládu ve starověku v Leuki Zefyri. Tam bylo mimo jiné stanoveno, že se má oslepit ten, kdo by byl dopaden při cizoložství. Byl dopaden syn vládce. Ten se podřídil zákonu a chystal se syna oslepit. Ale lid protestoval. Nakonec vládce našel

toto řešení: dal synovi vypíchnout jedno oko a druhé sobě. Ať zhyne třeba celý svět, jen když se zachová spravedlnost, zní latinské přísloví.

I pro tuto nadvládu zákona nad živými lidmi se hledalo náboženské ospravedlnění. Na konci starověku se rozšířilo tzv. kosmické náboženství. Učí v krátkosti toto: vesmír je úžasně spořádaný celek, protože v něm vládou neměnné přírodní zákony. Jejich souhrn se jmenuje bůh. Člověk je jenom maličký svět, mikrokosmos, umístěný ve velkém kosmu, makrokosmu. Malý se musí podříditi velkému, pomíjející člověk nepomíjejícímu bohu. Musí tedy lidská společnost žít podle zákonů přírody. Když se ustanoví zákony lidské, ty musí být ohlasem zákonů vesmíru, proto jsou nezměnitelné a platné.

dokončení na straně 5

Adventní zamyšlení

Dějiny spásy člověka začínají tam, kde začíná první člověk a první hřích.

Sotvaže člověk poznal zlo hříchu, poznal také svou duchovní bídu. Měl malomyslně? Měl zoufat? Bůh mu ukázal jinou cestu: cestu očekávání Vykupitele, kterého slíbil. Člověk sám nebude stačit na to, aby se dostal z duchovní bída, do které ho hřích uvrhl.

Milosrdenství Boží je větší než lidský hřích. A toto vědomí bylo jiskřičkou, která nebyla nikdy udušena popelem času... Bůh vzbuzoval národům proroky a ti stále jasněji

mluvili o budoucím Mesiáši. „Hle, panna počne a porodí syna a nazve ho Bůh s námi“ (Iz 7, 14).

Touha po Mesiáši, živená proroky, byla obrovskou mravní silou vyvoleného národa. Dějiny tohoto lidu jsou toho důkazem. Zvláště v těžkých dobách zajetí... Vždy mu zářila jasněji jiskřička naděje, že Bůh pošle toho, který bude záchranou, spásou Izraele.

Izrael toužící po Mesiáši je nám vzorem touhy po Kristu. Ježíš Kristus sice přišel na svět, když se naplnil čas, ale je třeba, aby přicházel stále, ke každému člověku zvlášť,

a to znovu a znovu. A On přijde jen k tomu, kdo po jeho příchodu touží.

Touha je hlasem lásky volající po milovaném dobru. Láska si zamilovala Ježíše Krista, chce ho mít, chce s ním být. Proto k němu duše vysílá hlas touhy. Je tomu obdobně jako v našem přirozeném životě. Máme-li někoho rádi, toužíme po jeho přítomnosti... Pokud je daleko, jdeme k němu touhou.

Kristus je náš přítel: „Už vás nenazývám služebníky, nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil vše, co jsem slyšel od svého Otce“ (*Jan 15, 5*). Svě přátelství staví na důvěře, na které stojí každé pravé přátelství.

Přítel touží po příteli a tato touha ho vede k tomu, aby svého přítele napodoboval. Náš božský přítel je nekonečně svatý, a proto naše touha po něm obsahuje zároveň opravdové úsilí o mravní dokonalost. Takový je psychologický zákon, platný v řádu přirozeném i nadpři-

rozeném: po kom toužím, na toho myslím, jím se obírám a láska k němu mě nutí, abych se mu snažil podobat.

Tak smýšlel apoštol Pavel, který miloval Krista tak, že nechtěl znát nic a nikoho jiného než Krista ukřižovaného, a prohlašoval, že nemá na světě větší zájem než hlásat jeho evangelium. Tak píše Filipánům: „Co mi bývalo ziskem, považuji pro Krista za škodu (*Fil 3, 7*). Zapomínám na to, co je za mnou, a tíhnu k tomu, co je přede mnou (*Fil 3, 13*). Vždyť Kristus je pro mne život a smrt zisk“ (*Fil 2, 21*).

A podobný výraz touhy najdeme u všech, kteří Krista opravdu následují. „Kde je váš poklad, tam je i vaše srdce,“ praví Pán. Tam tíhne touha naší vůle.

Doba adventní, doba očekávání nám říká, kam má směřovat největší touha našeho srdce.

Čím hlubší a živější bude naše touha, tím radostnější budou pro nás i Vánoce.

o. Jaroslav

Katecheze a výuka náboženství

část třetí - dějiny (druhá část)

Významný mezník a přelom v dalším vývoji jak katecheze, tak i výuky náboženství znamenalo učení 2. vatikánského sněmu. Přelom se začal projevat jak v souvislosti s postupnou realizací obnoveného chápání církve samé, jejího poslání a jejího vztahu vůči světu, tak také v souvislosti s rostoucí citlivostí vůči hodnotám novověké společnosti (např. náboženská svoboda, větší respekt vůči svědomí člověka, zřeknutí se jakékoliv formy výsad). Je známo, že učení koncilu inspirovalo obnovu samotné identity katecheze; nejprve v rovině teorie, později a pozvolna i v praxi. Katecheze podle učení magisteria pokoncilní církve už není prosté „předávání víry“ či pouhá výuka náboženských pravd, ale je systematickou formací. Tato formace je víc než výuka: jedná se o osvojování si křesťanského života v jeho celistvosti. Proto je katecheze úzce vázána na společenství. Obnovené identity katecheze jsme se věnovali již dříve. Dnes tedy jen připomeňme, že v rámci procesu evangelizace katecheze už předpokládá faktickou první evangelizaci a dokonce určitou první konverzi, čili osobní svobodné rozhodnutí pro nový způsob života. Je totiž podle papeže Jana Pavla II. „etapou výuky a zrání, v níž křesťan, poté co vírou přijal Ježíše Krista jako svého jediného Pána a přilnul k němu upřímným obrácením srdce, usiluje lépe poznat tohoto Krista, jemuž se oddal; chce hlouběji poznat jeho ‚tajemství‘, chce vědět více o Božím království, které hlásá, chce se obeznámit s požadavky i přísliby obsaženými v jeho evangelijním poselství a posléze s cestami, které vytýčil každému, kdo jej chce následovat.“

Srovnáme-li toto učení magisteria s tehdejší tradiční

praxí školní katecheze, snad nás tolik neudiví, že už zkrátka po koncilu se vůči ní vynořila kritika. Ozývaly se hlasy o neúnosnosti výuky náboženství, jestliže bude chápána jako forma suverénního působení církve ve škole, skoro jako by implantace posvátného do jinak laické instituce.

Do souvislosti s tímto obratem v mentalitě je třeba položit počátek hledání tzv. edukačního základu identity výuky náboženství. O co se jedná? Vedle přesvědčení, že výuka náboženství má a bude mít i ve státní škole své místo vždy, zrálo pozvolna i přesvědčení o tom, že nemá-li být toto místo ohroženo, musí být definována v co nejužším vztahu k vlastnímu poslání samotné školy.

Na přelomu 70. a 80. let se vzhledem k postupující sekularizaci zdálo, že prosadit seriózní a náležitou přítomnost náboženské výuky nebo formace uvnitř školy bude možné pouze v rámci samotné logiky školy jako vzdělávací a výchovné instituce. Týkalo se to jak škol zřízených státem, tak škol církevních. V obou typech škol navíc začalo přibývat nejen žáků věřících, ale i žáků pouze pokřtěných, to je bez autentické křesťanské výchovy v rodině.

Školní koncepce výuky náboženství v řadě národů Evropy posléze dovedla jejich biskupské konference ke konsenzu o vhodnosti rozlišit výuku náboženství ve škole a katechezi křesťanského společenství.

Tento postoj potvrdilo magisterium univerzální církve ve třech dokumentech. První z nich, vydaný v roce 1982, nese název Svědectví katolického laika ve škole o víře a obsahuje vzhledem k našemu tématu pouze stručnou formulaci. Po tvrzení, že náboženské vzdělání je důležitým nástrojem k dosažení vhodné syntézy mezi

vírou a kulturou, se v něm říká: „Proto by mělo být vyučování katolického náboženství, jež se liší od katecheze v pravém slova smyslu, zapojeno do výuky všech druhů škol.“ (čl. 56)

O šest let později se setkáváme s tímto přesvědčením opět, a sice v dokumentu Kongregace pro katolickou výchovu Náboženský rozměr výchovy v katolické škole. Zde už učitelský úřad církve doplňuje i zdůvodnění pro

rozlišení mezi výukou náboženství ve škole a katechezi ve společenství (čl. 68).

Konečně Všeobecné direktorium pro katechezi cituje hlavní formulace dokumentu Náboženský rozměr výchovy v katolické škole a dále je rozvíjí (čl. 73–76).

dokončení příště

P. doc. Dr. Ludvík Dřímál

Stavba sociálního zázemí

Díky Bohu a díky našim dobrodincům můžeme ve stavbě pokračovat. Například firma Váhala na tento účel darovala 50 000 Kč.

Ještě nebylo možné odeslat výtěžek sbírky na naši valašskomeziříčskou Charitu, Arcidiecézní charitu a na Bible pro Filipíny. Tyto peníze byly prozatím použity na stavbu sociálního zázemí. Připomínám také, že na našem účtu bylo i 44 230 Kč, které věřící z Jasenice vybrali na nový zvon pro svoji kapli. Také tyto peníze jsme použili. Nový zvon by měl být posvěcen nejpozději na slavnost sv. Cyrila a Metoděje. Do té doby bude třeba zvon zaplatit. Když jsem věřícím z Jasenice oznámil, že jejich peníze prozatím „padly“ na sociální zázemí, zeptala se mě po-

korně paní Hasalíková, jestli mají vybírat znova. Ujistil jsem ji, že není třeba.

Někdo by mi mohl vyčítat, proč jsem nadělal tolik dluhů. Slibuji, že už to neudělám. Po Novém roce budeme pokračovat jen tak rychle, jak nám to účet a pomoc dobrovolníků dovolí. Šlo o to, zastřešit a uzavřít stavbu, aby v ní mohly pokračovat drobné úpravy a přípravy i přes zimu. Zároveň tímto vyhledávám všechny sbírky o Vánocích na stavbu sociálního zázemí a další potřeby a provozní náklady naší farnosti. Nejdříve ovšem na uhrazení všech dluhů a neodeslaných sbírek.

o. Pavel

Kde domov můj?

Nechci rozebírat hymnu. Chci se zamyslet nad významem kostela v dnešním světě.

Dvě věci jsem nedokázal českému jazyku dlouho odpustit. Jednak to, že jsem měl od 5. třídy z češtiny vždycky dvojku, a pak skutečnost, že pro kostel a církev používá český jazyk dvě různá slova. V jiných jazycích tomu tak není. Jedno slovo znamená obojí. Anglicky Church, německy Kirche, polsky Kościół, rusky Церkev atd. Když například Polák řekne, jdu do kostela, znamená to také, že jde do společenství církve. U nás jakoby chodit do kostela a patřit do církve neznamenal nutně totéž. Bohužel.

Na druhé straně jsem si v posledním čase uvědomil, jak velký význam pro nás do budoucna může mít budova kostela, i když, jak často připomíná o. arcibiskup Jan Graubner, veškerý život církve se neodehrává pouze v kostele. Církve žije všude tam, kde jsou věřící. Tam se staví pravý duchovní chrám.

Dnešní člověk ztrácí domov. Děti rozvedených rodičů neví, kde je jejich domov. Rodina se málokdy sejde pohromadě. I když se rodiče nerozvedli, děti i dospělí doma tráví čím dál tím méně času. Večer se sejdou

u televize anebo si každý dělá svoje. Dříve se lidé doma rodili. Většinu dětství prožili v rodině. Doma také lidé umírali. Až do pohřbu se kolem zemřelého modlili. Lidé se pravidelně setkávali kolem stolu u společného jídla. Členové rodiny měli daleko více času pro vzájemné rozhovory.

Pokusme se z tohoto pohledu podívat na náš kostel. Je ojedinělý tím, že se v něm zároveň rodí děti (křest), že se v něm loučíme s našimi zemřelými (pohřeb) i shromažďujeme kolem snoubenců, kteří vstupují do manželství (svatba). Je to jediná budova, kde se každý den pravidelně setkává tolik lidí (dětí, mladých i starých, mužů i žen), aby zažili společenství u stolu (eucharistie) a aby si zazpívali. Případně si řekli něco nového. Každý, kdo chodil od malička do kostela, mi dá za pravdu, že kostel byl součástí jeho domova. Když přijdeme do kostela, kam jsme chodili jako malé děti, hned se nám začnou vybavovat vzpomínky z dětství. O tento rozměr života jsou ochuzeni ti, kdo do kostela nechodí. Co z toho vyplývá? Nepřestaňte chodit do kostela a neztratíte domov.

Domov tady na zemi a hlavně domov věčný, který máme v nebi. Pomozte tento domov najít hlavně dětem.

o. Pavel

ZŠ Salvátor

Posezení u cimbálu

V pátek 10. listopadu proběhlo Posezení u cimbálu, ke kterému nám hrála a zpívala cimbálová muzika Polajka. Svými krásnými valašskými písněmi nás provázela po celý večer a vytvořila tak příjemnou atmosféru pro zábavu i tanec. Děkujeme Polajce i rodičům za prožití pěkného večera.

Srdečně Vás zveme

• Dne 6. prosince v 8⁰⁰ na Mikulášskou mši svatou koncelebrovanou biskupem Josefem Hrdličkou. Otec J. Hrdlička navštíví a prohlédne si naši školu, setká se s žáky i se zaměstnanci školy nejen v duchovním slovu.

• Základní škola Salvátor ve Valašském Meziříčí a Charita Valašské Meziříčí všechny zvou na valašský živý betlém za doprovodu písni sboru naší školy pod vedením ing. Františka Maliňáka – v neděli 17. prosince 2006 v 16⁰⁰. na náměstí ve Valašském Meziříčí.

Valašský živý betlém je součástí projektu „Rodina bez hranic“, kterou pořádá Charita ve spolupráci s Adrou VM

a městem Valašské Meziříčí – projekt „Zdravé město“. V průběhu celé akce bude na náměstí stánek SOU potravinářského s teplým občerstvením. SVČ Domeček pod vedením Jitky Dvorské předvede ukázky výroby betlémů z vlny. Zájemci si zde budou moci koupit výrobky dětí ze zájmových kroužků základních škol ve Valašském Meziříčí a z okolních obcí. Výtěžek z prodeje bude použit na projekt „Adopce na dálku“.

Upozornění

Ve čtvrtek 30. listopadu a v pátek 1. prosince bude upravena výuka vzhledem ke školení většiny učitelů v rámci projektu „Příležitost pro každého“. Družina bude fungovat bez omezení.

Po celý měsíc listopad probíhá sběr papíru, jehož výtěžek bude zaslán na konto „Adopce na dálku“. Všem velmi děkujeme!

Jana Dobešová

Charita informuje

Zimní nocležna opět v provozu

Charita Valašské Meziříčí by Vám chtěla touto cestou oznámit, že 1. října 2006 byla znovu otevřena zimní nocležna. Toto zařízení je určeno pro lidi bez domova a pro všechny ty, kteří se ocitli v momentální těžké životní situaci a hledají nocleh. Cena nocležného se od minulé sezóny nezměnila a činí 25 Kč. Zároveň bychom vás chtěli upozornit na změnu prodejních hodin v našem charitním šatníku. Přes zimní období bude charitní šatník otevřen pro prodej pouze v úterý, středu a čtvrtek v době od 10⁰⁰ do 14⁰⁰. Tato změna se netýká hodin pro příjem věcí, ty zůstávají nezměněny. Touto cestou děkujeme všem lidem, kterým nejsou hlostejné osudy strádajících lidí, a věnovali nám pro tyto potřebné oblečení a ostatní věci pro domácnost. Tato hmotná pomoc je pro nás nenahraditelná, stejně jako i Vaše finanční příspěvky určené na provoz a činnost charitního šatníku.

Petra Vodová

Agentura podporovaného zaměstnávání informuje

V jednom z minulých čísel Života farností jste se dočetli o vzniku nového zařízení při Charitě Valašské Meziříčí. Jedná se o Agenturu podporovaného zaměstnávání Atta. Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky. Svou činnost agentura Atta zahájila v dubnu letošního roku, v současné době má tedy za sebou půlroční působení. O tom, co se za tuto dobu u nás událo, vás chceme informovat. Naše služby vyhledávají lidi, kteří jsou znevýhodněni při

hledání práce, např. lidé s částečným invalidním důchodem, lidé se změněnou pracovní schopností, dlouhodobě nezaměstnaní, klienti ostatních zařízení Charity Valašské Meziříčí a podobně.

Přicházejí k nám na základě doporučení úřadu práce, sociálního odboru Městského úřadu Valašské Meziříčí, se kterými jsme navázali bližší spolupráci. Mimo to se klienti o nás dozvídají z reklamních letáků, spotů vysílaných rádiem Apollo, ale také od svých známých, což je pro nás velmi potěšující. Krátkou reportáž o nás odvysílala také místní TV Beskyd.

Kromě pomoci při hledání práce pomáháme lidem i v jiných oblastech (tvorba životopisu, motivačního dopisu, způsob jednání se zaměstnavateli atd.), a to buď individuálně, nebo skupinovou formou. V této oblasti bychom chtěli svoji činnost ještě rozšířit.

Za dobu našeho působení nás vyhledalo 97 lidí, z nichž 12 s naší pomocí práci našlo.

Většina lidí, kteří nás kontaktují, považují tento typ služby za užitečný. Doufáme, že i nadále bude naše služba pro veřejnost přínosem.

Navštívit nás můžete od pondělí do čtvrtka vždy od 8⁰⁰ do 14⁰⁰ na Zašovské ulici v administrativní budově Městského úřadu (7. patro, dveře č. 708, 709). Rádi Vám podáme bližší informace.

Radmila Táborská

Tříkrálová sbírka „K+M+B 2007“

Charita Valašské Meziříčí pořádá 6. ledna 2007 v pořadí již 8. Tříkrálovou sbírku. Cílem sbírky není jen získat finanční prostředky na činnosti Charit sdružených

SČKCH a na humanitární pomoc v zahraničí. Jde také o to, že účastí na charitní práci se rozvíjí sociální citění občanů a touha pomáhat.

Připomeňme výnos letošní sbírky: občané Valašského Meziříčí a okolních obcí přispěli částkou 486 811 Kč. Všem patří mnohonásobné díky! V Charitě jsme tak mohli zrealizovat plány, které by se bez vaší pomoci stěží mohly uskutečnit.

Je důležité, aby lidé věděli, že koledování má smysl. Tříkrálová sbírka je velkou výzvou pro mládež ze základních a středních škol, mohou se osobně setkat s projevem solidarity a odpovědnosti ve společnosti. Mohou zakusit, jaké je to být v roli prostředníka Boží pomoci. Rádi bychom vás povzbudili k odvaze a chuti zapojit.

Chcete-li se stát se svými kamarády či přáteli posly dobrých zpráv a zároveň významným způsobem přispět k charitativní činnosti, obraťte se na místní Charitu, kde bude vaše pomoc jistě vítána. Kontaktujte koordinátorky Tříkrálové sbírky – Sylvii Táborskou nebo Veroniku Kondrátovou, 605 179 402 nebo 571 619 981,

email: sylvie.taborska@charita.cz

Využití Tříkrálové sbírky 2006

Celkově výtěžek	486 811 Kč
15% Arcidiecézní charita Olomouc	73 021 Kč
5% Krizový fond ACHO	24 341 Kč
2% Nouzový fond ACHO	9 736 Kč
10% Humanitární pomoc	48 681 Kč
5% Sekretariát SČKCH	24 341 Kč
5% Režie sbírky	24 341 Kč
58% Charita Valašské Meziříčí	282 350 Kč

Tuto částku jsme v Charitě Valašské Meziříčí využili takto:

Podpora projektu „Osobní asistence „	140 000 Kč
Příspěvek na rekonstrukci Azylového domu	82 000 Kč
Přímá materiální nebo finanční pomoc lidem nebo rodinám ve velké nouzi	60 000 Kč
Na nouzový fond ACHO zasláno	350 Kč

Plánované využití Tříkrálové sbírky 2007

15% Arcidiecézní charita Olomouc
5% Krizový fond ACHO
2% Nouzový fond ACHO
10% Humanitární pomoc
5% Sekretariát SČKCH
5% Režie sbírky
58% Charita Valašské Meziříčí

Z výtěžku Tříkrálové sbírky 2007 chceme v Charitě VM věnovat na:

Přímou pomoc	60 000 Kč
Podporu osobní asistence)*	100 000 Kč
Rekonstrukci objektu pro ženy v těžké životní situaci (zbytek)	110 000–130 000 Kč

**(Příspěvek klientům na platbu osobní asistence – vytipujeme konkrétní osoby a podporu budeme směřovat jim.)*

Jedná se zatím o předběžný záměr, definitivně bude schválen Tříkrálovou komisí v dubnu 2007.

Poznámka: všechny položky jsou zaokrouhleny na celé koruny.

Jana Ovčáčiková

Kristus Král

dokončení ze strany 1

Tato filozofie na konci starověku v evropské společnosti převládala. Ale odpovídá učení Písma svatého?

K první vědomé konfrontaci došlo v egyptské Alexandrii. Tam se stýkaly různé kultury. Byla tam pověstná filozofická škola Řeků, ale ve městě se usídlila i značná menšina židovská, protože se tam soustředil obchod. Tam učil i nejslavnější židovský filozof z doby Kristovy, Filón Alexandrijský. Protože tam byl přeložen Starý zákon do řečtiny, Filón přinesl ukázat tyto knihy pohan-ským učitelům, aby jim dokázal, že i Židé znají filozofii. Ale nepochodil. Řečtí filozofové se Písmu svatému smáli. Tam vystupuje Bůh, který se sám mění a mění také přírodní zákony, když dělá zázraky, jako např. když zastavil tok Jordánu nebo rozdělil vlny Rudého moře. Tím porušuje přírodní pořádek.

Zbožný Žid Filón nevěděl, jak na tuto námitku přesvědčivě odpovědět. Dodal k tomu jenom tzv. čistě lidský důvod (argumentum ad hominem): když není Bůh svobodný, když je jenom neměnný zákon světa, nebude

svobodný ani člověk, který je stvořen k Božímu obrazu; není-li pak svobodný člověk, jak může být vůbec člověkem, pročpak jej chválíme za to, když dělá dobře, a trestáme za to, když dělá zle, vždyť přece za nic nemůže! Tyto důvody jsou velmi vážné, ale nevysvětlují, jak je možné, aby existovaly současně dvě věci: na jedné straně pořádek světa, platnost přírodních zákonů, a na druhé straně svobodný Bůh Otec a svobodný člověk.

Smíření těch dvou požadavků vysvětlili teprve křesťané. Věří v Boha Otce, který od věčnosti rodí Syna. Oba jsou osoby, tedy svrchovaně svobodné. Vztah mezi nimi je svazek lásky. Vedle Boha, máme-li to tak říci, existuje svět, vesmír se svými zákony a se svým pořádkem. Ale kde se vzal? Je stvořen svobodně Bohem skrze Syna. Kromě toho Syn Boží se svobodně vtělil do světa a do jeho zákonů. Ale tím neunikly jeho vládě, má je všechny ve své ruce. Tak se stalo, že i to, co se děje podle přírodních zákonů, vstupuje skrze Syna Božího do svobodného vztahu k Otci na nebesích.

I ateisté říkají, že je člověk svobodný. Ale do jaké míry? Všude tam, kde jedná svobodně, nějak narušuje pořádek, a všude, kde zachovává pořádek, je tím pořádkem

omezen ve svobodě a musí dělat to, co je ustanoveno. Šofér, který jede po zaplněné ulici, musí zachovávat silniční pravidla. Kdyby je porušil, vydává sebe i druhé v nebezpečí života. Má v ruce volant auta, ale ne pouliční dopravu. Jeho svoboda je jenom v tom, že se umí podřídít předpisům anebo raději nejezdít.

Všimněte si v této souvislosti prvních obrazů Spasitele v křesťanských kostelích. Je to typ Krista Krále. Sedí na trůnu, oblečen v císařském šatě. Je to vyznání víry. Zákony mocného římského impéria ho odsoudily k smrti. Ale on přitom prohlásil, že se vydává na smrt svobodně, protože takový je jeho vztah Otci, který všechno řídí. Pilátovi tedy řekl, že moci, kterou se chlubí, že ji má od císaře, může použít jenom natolik, nakolik je mu dovoleno zhůry od Otce světél.

Ale na některých obrazech je ještě jeden motiv, který nám snadno unikne. Kristus sedí na trůně, vládne tedy všemu, co dělají lidé. Ale pod jeho nohama je oblouk duhy. Je to symbol přírodních živlů. I ty slouží Kristu za podnoží. On je stvořil a dovoluje jim vstoupit do našeho života jenom podle našeho svobodného vztahu k němu a k Otci. Ateisté říkají, že je náboženský postoj k Bohu iluzí a že jsou skutečností jenom přírodní zákony a věda, která je studuje. My naopak věříme, že je iluzí tzv. absolutní neomylnost vědy a že je základ vši skutečnosti svoboda ve vztahu k Bohu Otci skrze Krista – Krále vesmíru.

z homilie Tomáše Špidlíka

Na horské dráze Článek pro děti i dospělé

Žáků přibývá. Kde? Na Základní škole Salvátor. Přestože odešlo několik bývalých sedmáků na gymnázium, počet mírně stoupá. Před dvěma lety bylo na Salvátoru 150 dětí, teď je jich již 163. Mezi žáky 3. třídy se objevila nová žákyně, která na naši školu chodila jen dva týdny. Proč odešla? Nelíbilo se jí tam? Naopak! Přesto musela odejít! Helenka totiž nežije jako jiné děti. Její rodiče pracují u kolotočů a právě ty přijely do našeho města koncem října. Proto jsem se ke kolotočům vypravil, abych zjistil některé zajímavé věci. Maminka Helenky mi prozradila, jak se Helenka dostala na naši školu. Když za Vyhlídkou postavili kolotoče, šla hledat jako již mnohokrát předtím v jiných městech školu, do které by Helenka několik dnů chodila. První škola, na kterou narazila, byla škola Salvátor. Paní Finková nevěděla, že je to škola církevní. Když jí na to pan ředitel Mikušek upozornil, řekla, že to nevadí. Že Helenka a její sourozenci jsou pokřtěni a ona s manželem měla svatbu v kostele. A tak Helenka ve škole zůstala. Už v 10 hodin volala mamince z mobilu, že se jí ve škole i ve třídě moc líbí.

Helence jsem položil několik otázek:

Jaké to je být každou chvíli na jiné škole, mezi novými žáky?

Těch škol není zase tak moc. Většinu roku, od listopadu do března, chodím do školy ve Smržicích u Prostějova, kde je zimoviště našich kolotočů. V dubnu jsou naše kolotoče blízko Prostějova, a tak mohu dojíždět do své školy. V květnu, v červnu, v září a v říjnu navštěvuji jiné školy v jiných městech.

Jak tě přijímají žáci v dalších školách? Nemáš strach přicházet tak často do nových tříd a mezi nové spolužáky?

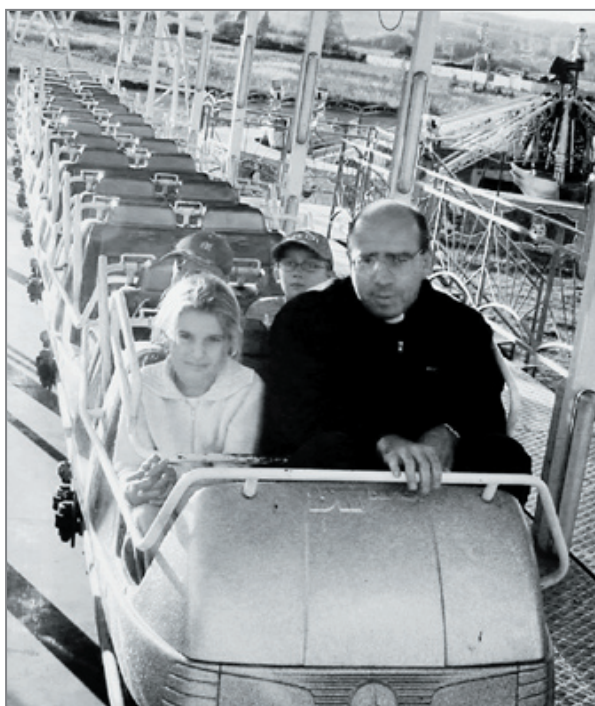
Nebojím se. Děti mne přijímají hezky. Hned na začátku jim rozdám volňásky (volné vstupenky) na kolotoče a hned jsme kamarádi.

Byla jsi na několika školách. Kde se ti líbilo nejvíce?

Dobré to bylo v Uherském Hradišti, ale nejvíce se mi líbilo ve vaší škole.

Děkuji za rozhovor. A také děkuji za volňásek na horskou dráhu, bylo to úžasné.

o. Pavel

Společenství v našich farnostech

Na tomto místě bychom vás, milí čtenáři, chtěli postupně seznámit s jednotlivými společenstvími působícími v našich farnostech.

redakce

Komunita Blahoslavenství

Naše společenství je napojeno na Komunitu Blahoslavenství. U zrodu tohoto hnutí stály před více než 30 lety dva protestantské manželské páry ve Francii. Tito lidé byli silně voláni ke společnému radikálnímu prožívání evangelia a ke společné modlitbě – postupně se k nim přidávali další bratři, a tak jak už to bývá, pokud se chce jít trochu hlouběji, vznikla katolická komunita. Naše komunitní domy jsou po celém světě a i naše provincie je rozsáhlá – kromě ČR zahrnuje ještě další země střední a jižní Evropy. V ČR je jediný komunitní dům, a to v Dolanech u Olomouce, na Slovensku v Okoličné.

Komunita Blahoslavenství není řehole v pravém slova smyslu – naši bratři a sestry jsou zasvěcení laici, kteří mohou a nemusí být v hábitu (podle stupně jednotlivých slibů a závazků, pro které se rozhodnou). Komunitu Blahoslavenství tvoří tzv. rodina Blahoslavenství; ní žijí bratři a sestry v komunitních domech, dále Blahoslavenství Svaté rodiny, to jsme například já s manželkou, a takovou širší základnu tvoří tzv. Přátelé Beránka – většina z nich je zde s námi v tomto společenství a patří k nim i jejich rodiny. Máme společná formační setkání a každoročně duchovní cvičení v Olomouci. Jednou ročně obnovujeme své závazky ke komunitě a životu s Pánem Ježíšem. Komunitní dům v Dolanech je otevřený v podstatě pro všechny lidi, kteří chtějí poznat život v našem společenství – např. přes víkend, dále pak pořádáme rekolekce pro různé stavy a podobně.

Co je v naší komunitě zajímavé, je hledání našich křesťanských kořenů v judaismu a jsme též ovlivněni východní (byzantskou) liturgií. Pak je tu taková zvláštnost, že u nás žijí všechny životní stavy: zasvěcené osoby, manželé, rodiny i svobodní a dokonce, pokud jsou k tomu voláni, také i nekatoličtí křesťané, kteří ale pochopitelně musí sdílet spiritualitu komunity. Mezi naše hlavní patrony patří zejména sv. Josef, sv. Serafín Sarovský, sv. Jan Maria Vianney a sv. Terezie z Lisieux – oslovuje komunitu svou „malou cestou“, což je odevzdání se Pánu Ježíši ve vlastní slabosti a jednoduchosti. Život bratří bratří a sester je hodně kontemplativní s karelskou spirituali-

ty. Snahou bratří je život podle všech blahoslavenství. Také je kladen velký důraz na krásu liturgie a radostné prožívání křesťanství, jehož vrcholem je eucharistie. Od svého založení je komunita přesvědčena, že patří Panně Marii, proto je v ní pěstována synovská láska k Marii a důvěra v její mateřské prostřednictví.

Petr

Komunita Blahoslavenství je napojena na charismatickou obnovu katolické církve. Naše společenství ve Val Meziříčí trvá přibližně šest let. U jeho vzniku stály dva manželské páry a postupně se přidávali další. Chceme prožívat společenství modlitby – k tomu nás přivedla naše původní společenství, ze kterých jsme vyšli. Scházíme se po rodinách a náplní našeho setkávání je modlitba, rozjímání Božího slova, chvály a adorace.

Zuzana

Další přínos našeho společenství vidím při výchově našich dětí. Komunita je orientována na prožívání radosti a čtyřikrát v roce pořádá setkání rodin s dětmi, kde se mohou spolu poznávat děti i jejich rodiče, a to nejen v oblasti duchovní, ale i na rovině lidské, přátelské. To má třeba pro naši rodinu velmi pozitivní dopad. Každý komunitní dům má kromě modlitební náplně ještě nějaké specifické zaměření, např. je to péče o tělesně či mentálně postižené, starobince pro kněze atd. Naš komunitní dům v Dolanech je ojedinělý tím, že má na starosti místní farnost a dále pak různé evangelizační a duchovní programy.

Vladimír

Myslím si, že tak jako je psáno ve Skutcích apoštolů, jak se scházeli v chrámu a po domech lámali chléb, tak i mnozí z nás potřebujeme nedělní bohoslužbu konanou ve velkém shromáždění doplnit něčím rodinnějším, komornějším a zároveň osobnějším, jako je setkání ve společenství, kde se člověk může více otevřít a prožívat i vztahy s ostatními i duchovně růst. A to je to, co jsme všichni hledali – společenství, kde bychom mohli křesťanství prakticky prožívat a zároveň zakoušet rodinnou intimitu.

Určitě jsme otevřeni komukoliv, kdo bude mít zájem přijít mezi nás, samozřejmě za předpokladu, že bude-li chtít zůstat, přizpůsobí se vnitřním pravidlům naší komunity, podle nichž se i my snažíme žít.

Bohdan

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Josef Lušovský Anna Šuláková
Poličná 236 Poličná 236

Josef Liška Petra Bechná
Hrachovec 202 Hrachovec 94

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Melanie Hermannová Ruben Kuipers
Alžběta Chudá Karolína Anna Matysková
Pavel Antonín Pavla Adéla Bartozelová

Lešná

Tereza Anna Paloušková Justyna Anna Tydlačková
Adina Helena Stříteská Martin Václav Kulajta

Branky

Václav František Burian

Na konec své pozemské cesty došli

Branky

Miroslava Čotková *5. 10. 1943 +18. 10. 2006, Branky 243

Valašské Meziříčí

Josef Martinák *15. 3. 1938 +24. 10. 2006, Zašovská 210
Anna Kvítková *24. 10. 1919 +27. 10. 2006, Tolstého 1138
Marie Hradilová *12. 9. 1926 +27. 10. 2006, Za drahou 775
Marie Marková *19. 1. 1923 +28. 10. 2006, Blahoslavova 12
Bohumila Beklová *1. 10. 1907 +29. 10. 2006, Křížná 679
Ladislav Stolař *8. 6. 1925 +3. 11. 2006, Růžová 153
Rudolf Bártek *7. 9. 1923 +3. 11. 2006, Hrachovec 46
Alois Brlica *21. 11. 1940 +7. 11. 2006, Podlesí 294
Richard Janovský *24. 10. 1999 +7. 11. 2006, Jarcová 150
Anna Kristová *17. 7. 1920 +6. 11. 2006, Kajetána Tyla 417
Arnošt Jasný *19. 9. 1934 +12. 11. 2006, Krhová 65

Advent

Roční okruh církevních svátků se nazývá církevní rok. Jeho části zpřítomňují liturgickým slavením jednotlivé etapy dějin spásy.

Nový církevní rok začíná první adventní nedělí. Ta letos připadá na 3. prosince. Název pochází z latinského slova „adventus“ (příchod). V křesťanském smyslu slova tento výraz označuje příchod Mesiáše, který se uskutečnil narozením Ježíše Krista a slaví se o Vánocích (25. prosince). V adventu se křesťané vžívají do atmosféry dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele do lidských dějin a zároveň ožívují touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života.

Adventní doba začíná 4 neděle před slavností Narození Páně (25. prosince). První zmínky o adventu se objevily v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. V průběhu 12. a 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánocemi.

V adventní době se při bohoslužbách používá fialová barva a oltáře se nezdobí květinami – na znamení usebranosti a kajícínosti (s výjimkou 3. adventní neděle, kdy je barva růžová – zdůraznění radostného očekávání). V lidových zvycích je však zdůrazněn i radostný charakter adventu – například kolední obchůzky, adventní hry či vánoční vytrubování.

Výraznou postavou adventní doby je poslední z řady starozákonních proroků – sv. Jan Křtitel, který je Kristovým bezprostředním předchůdcem. Jde před Ježíšem a vydává mu svědectví svým kázáním, křtem obrácení a nakonec svou mučednickou smrtí.

K předvánoční výzdobě patří již tradičně adventní věnec se čtyřmi svícemi, které se postupně zapalují, takže na konci adventu svítí všechny čtyři. Tento zvyk nepřímou navazuje na židovskou tradici – starou více než 2000 let – slavení Svátku světél, zvaného Chanuka, který spadá na přelom listopadu a prosince (25. den měsíce kislev).

Vánoční okruh končí svátkem Křtu Páně, který připadá vždy na neděli po 6. lednu, kdy se slaví slavnost Zjevení Páně neboli lidově Tří králů. Pak následuje první část liturgického mezidobí.

Mariánské informace

- V sobotu 2. prosince 2006 pojedou autobus na slavení 1. mariánské soboty do ČM Fatimy Koclířov, kde můžeme společně zahájit adventní dobu. Je nutné se u mne přihlásit včas.
- Upozorňuji rovněž na možnost prožít závěrečné dny kalendářního roku 2006 a první den roku 2007 v ČM Fatimě Koclířov. Je zde tradičně bohatý program po celý

pobyt. Podrobnější informace jsou u hlavního vchodu do farního kostela nebo je mohu poskytnout zájemcům.

- Začne putování putovní sochy Panny Marie Fatimské po rodinách, a to nejen členů Fatimského apoštolátu. Kdo má zájem, ať se mi přihlásí na večeradle Fatimského apoštolátu v úterý 28. listopadu 2006 v kostele, nebo v následujících dnech.

Václav Chládek

Život farností číslo 11, ročník XIII

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@razdva.cz, anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 26. listopadu 2006

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>